

Festenek, festegetnek, mérnek, méregetnek, közben pedig halad a munka. A pécsi Lauber Dezső Sportcsarnokban rend és pontosság uralkodik. A budapesti Hagyó Ferenc és csapata az egyeneseket, íveket jelöli ki, miután a parkettát újracsiszolták. Még most jó lenne tisztázni, a vonalak nem mozognak. Sem a kézilabdában, sem a kosárlabdában. Ezt csak a nézők, játékvezetők, a játékosok kedvéért közöljük, még a bajnoki rajt előtt.

A festés a ragasztás megelőzi (képünkön), el kell takarni azt a részt, ami már kész.

A kosárlabdázás európai szabályrendszere próbál közeledni az amerikai játékhoz. Ennek kapcsán kell újrafesteni Magyarországon is az összes komoly, valamint komolytalan játékteret. Mert a büntetővonal 6,25-ről 6,75-re kerül, a trapéz téglalappá alakul, hogy csak kettőt emeljünk ki. Ezért indokolt az átalakítás.

Itt azonban nem a régi megszokott, akár pontos, akár pontatlan játéktéri jelölések felújításáról van szó. Hanem teljesen új mérésekről. Mert a hitelesítők legfeljebb fél centis eltérést fogadnak el. Ezért aztán milliméterre precízen kell felvinni a festéket. Ami nem gond, ha valaki megszokta a mérnöki módszert.

De azért néhány apróságot a kivitelező felesége elárult. Nem azért, mintha szeretné a konkurenciát megteremteni, ám mégis. Szóval, a sportcsarnokok fala nem mindig irányadó, ha azt követnék, akkor könnyen lenne „csámpás” a játéktér. Mert az építők sem voltak egykoron tökéletesen tervekötők. Ezért aztán a téglákhoz sem lehet feltétlenül hozzárendelni a vélt egyenest.

Ám jó viszonyítási alap lehet a kosárpalánk, az onnan lelógatott függőőn, ami számos dolgot meghatároz. Vagyis máshonnan indulva is el lehet jutni a tökéletességig. Nyilván, némi geometriai ismeret birtokában. Meg aztán más stílusjegyeket is lehet mérni, szaggatott vonalakat a kézilabdázóknak, hogy ne legyen minden teljesen egyszerű.

Szóval, készül a pálya, senki ne aggódjon, hanem lassan (persze nagyon lassan), de készítse a zászlót, kereplőt, irány a bérletpénztár!